

til Godsherkabet, ikke selv have Noget med Amtstuen at gjøre eller Anledning til at reise til den, men som efter Lovudkastet der skulde indbetale deres Tiende. At mange Tiendeydere nu paa mange Steder finde en Lempelighed i Tiendens Indkrævning med Hensyn til Tiden, som Amtstuen ikke kunde lade gjælde, tør ikke lades ganske upaaagtet. Hvad Amtstuerne selv angaaer, da vilde, — hvorpaa Udvalgets Opmærksomhed ogsaa fra særdeles kyndig Haand er henledet, — Forretningsbyrden for dem ved Dvertagelse af Dppebørselen af en Afgift med anden Forsaldstid og andre Ubantningsbestemmelser end Skatterne, af værende Besøb, der hvert Aar skulde beregnes efter Capitelstarten, og med Hensyn til hvilken der skulde indrettes nye Protokoller og (for Præsternes Skyld) paa nogle Amtstuer et overordentlig stort Antal nye Conti aabnes, stige i den Grad, at der ikke blot vist ikke kan være Tale om at lade Bederlaget for Arbeids- og Ansvarsforølgelsen falde bort ved Vacance i Amtsvalterembederne (saaledes som det er forudsat i Udkastets § 5), men at det overhovedet kan være betænkeligt at kaste en saa stor ny Byrde paa Amtstuerne, hvorved den sikke og selvstændige Dversigt over det hele Regnskabsvæsen selv for den dygtige og flittige Embedsmand kan blive uoverkommelig. Endelig troe vi at burde berøre et Punkt, der i Lovudkastet er forbigaaet med Lænselighed, men som dog ikke er ganske ubetydeligt. Samtlige nuværende geistlige Embedsmænd have for sig selv (ved Forslyttelse) eller for deres Efterladte Krav paa Naadensaar ogsaa af Tienden. Naar nu de Præster, der ved Vacance ansættes, skulle fra Udnævnelser have en fast Løn, svarende til Tienden med Fradrag af Dppebørselsomkostninger og Renteskab (og ved de store Kald med et Extraafdrag), maa Kirkefonden, ved Siden af at udrede denne Løn strax, paatage sig den ikke ubetydelige Udgift at udrede alle Naadensaarsandele i Tienden og saaledes begynde med en ikke ganske ringe Underbalance, der i den første Tid vil gjøre Forholdet til Statskassen vanskeliggere, da Loven ikke tilstiger nogen Understøttelse fra denne, og en Dpgaaen af Kirkefonden i den ikke er tilstigtet. For de med fast Løn ansatte Præster maa naturligviis Naadensaaret for Tien-

dens Vedkommende bortfalde. Det tør herved ikke lades aldeles ubemærket, at, saalænge Dvertagelsen af Præstegaarden sædvanlig medfører Stiftelse af Gjæld, er Naadensaarsindtagten et almindeligt brugt Pant. Ubetydelig maatte ogsaa med Indførelsen af Pengeløn istedenfor Tienden følge en Ordning, hvorved den Deel af Enkepensionen, der repræsenterer Tienden, afløstes fra det enkelte Kald og lagdes paa Kirkefonden.

De Mangler og Betænkeligheder, der her ere fremhævede ved Udkastets §§ 4 og 5, ere saadanne, at vi ikke tør forsøge paa at afhjælpe dem ved Ændringsforslag fra vort Standpunkt eller rettere fra vore Standpunkter, da undertegnede Drejer og tildeels Sorgen efter den ovenfor givne Antydning vilde gaae en anden Vej end de øvrige Medlemmer af Udvalget, af hvilke eet ovenfor har antydnet Grundtrækkene af et Forslag; i begge Retninger vilde sandsynligviis fremkomme Noget, som Ministeren, der har forelagt Udkastet, under de givne Omstændigheder ikke vilde finde sig foranlediget til at glennemføre. Vi blive altsaa staaende ved, som ovenfor angivet, at fraraade Antagelsen af §§ 4 og 5. Gaae disse Paragrapher ud, passer Udkastets Titel ikke længere til det tilbageblivende Indhold, og vi have derfor foreslaaet en anden.

3. Henhold til det Føregaaende stilles følgende Ændringsforslag.

Til § 1.

1) Commaet i tredje Linie efter „Præsten“ sættes efter „deelviis“ i fjerde Linie.

2) Istedenfor det andet Punktum („Beregningen . . . 1851—1860“) sættes:

Beregningen af denne Afgift skeer efter et Skjøn om, hvor stor Afgiften har været i Aarene 1851—1860, ved hvilket Skjøn de Dphæninger lægges til Grund, som navnlig fra